

TUOMAS LIUS

ETSIVÄTOIMISTO
HAKA

CRIME
TIME

SIKOJEN LAHTI

TUOMAS LIUS

SIKOJEN LAHTI

ETSIVÄTOIMISTO
HAKA

CRIME
TIME

Remolle ♥

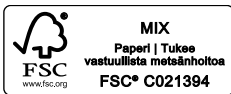
© 2023 Tuomas Lius

Kannen ulkoasu Timo Numminen

Taitto Noora Ohvo

ISBN 9789523826250

Painettu EU:ssa

"Se joka omistaa maata, joutuu myös sotimaan."

– Italialainen sananlasku

"Sissioperaatiot ovat vääjäämätön seuraus sortajan ja sorrettun yhteenotossa silloin, kun jälkimmäinen saavuttaa sietokykynsä rajat."

– Mao Zedong

"Vihreällä tulee ennen kaikkea olla hauskaa, kivaa, kliffaa. Mielenosoituksiin mennään, jos reitin pituus on kohtuullinen ja sää poutainen."

– Pentti Linkola

"I'm looking for a job. I'm a whore. I go where I'm kicked."
– Sam Peckinpah, Playboy-lehden haastattelu (elokuu 1972)

*"It was early in the morning when he rode into the town
He came riding from the south side slowly lookin' all around
He's an outlaw loose and running, came the whisper from
each lip*

And he's here to do some business with the big iron on his hip

Big iron on his hip"

– Marty Robbins, Big Iron

YKSI

– Kivi, paperi, sakset!

Pippurisen koura jähmettyi kiveksi Julian kämmensyrjää vasten.

– Moikka moi, Julia hymyili paperiksi ojennettujen sormiensa takaa. – Terkkuja talon emännälle.

– Okei. Kaksi kolmesta.

– Ei todellakaan mitään ”kaksi kolmesta”, Julia nauroi ja pu-distu päättään. – Sinä hävisit, joten ole hyvä ja ala pistää tossua toisen eteen, hopi hopi.

– Eiku kaksi kolmesta! Se on pelin säännöissä.

– Missä hiton säännöissä? Niissä mitkä tuli paketin mukana?

– No niin, Pippurinen katsoi Juliaa nyrkki kohotettuna, valmiina uuteen erään. – Redi?

Julia tunsi hien virtaavan niskaansa pitkin pikepaidan sisään. Oli helteinen päivä, eikä autossa ollut minkäänlaista ilmasto-intia. Kuumuus väreili sekametsän reunustaman hiekkatien yllä, ja auton ympärillä kuhisevat ötökät väijyivät odottamassa, että sivuikkunat aukeaisivat.

Julia nosti kätensä vastahakoisesti. Hän tiesi tämän olevan yksi niistä typeristä tilanteista, joissa Marko ei antaisi periksi ennen kuin he molemmat olisivat tuupertuneet lämpöhalvaukseen. Jos sittenkään.

– Ja nyt vähän intoa kehiin. Pelaa tosissasi, Pippurinen sanoi.

- Hoidetaan tämä nyt vain loppuun, jooko? Nyrkkini väsy.
- Sano äitis viime yönä.
- Oikeasti? Vieläkö me jatkamme tuota?
- Noni, sitten lähtee. Kivi... Paperi... Sakset!

Marko Pippurinen: paperi. Julia Noussair: sakset.

– Voi helvetin helvetti! Pippurinen pyyhkäisi hiuksiaan taakse. Muutama suortuva ponnahti takaisin ja jäi roikkumaan silmien ylle. Sitten suupielet venyivät toiveikkaaseen virneeseen parran keskellä. – Flipataan lanttia?

– Ei, Julian ääni tihkui ahdistusta. Hiki kutitti ja tiukaksi vedetty poninhäntä kiristi päänahkaa. Egyptiläissuomalaisella Julialla ei ollut mitään hellepäivää vastaan, päinvastoin, mutta oli eri asia viettää sitä vesiskootterin päällä Punaisenmeren turkoo-seissa vesissä tai yksinäisellä rannalla oman lapsen kanssa kuin autonrotiskossa, joka haisi ilmanraikastimelta, tupakalta ja määrältä koiralta. Lava-Mitsubishi oli hankittu etsivätoimiston virka-autoksi, mutta Pippurinen oli ominut sen itselleen ja somistanut sitä muun muassa takaikkunassa komeilevalla *Pornhub Casting Car*-tarralla.

- Vedetään tiksumaa?

Julia vilkaisi kaveriinsa katse tyynenä kuin lammen pinta. Pippurinen tiesi, mitä katseen alla piili, ja ymmärsi lopettaa leikin.

- Annas kun mie vilkasen vielä sitä paprua.

– Jestas mitä kuhnaillua... Julia penkoi rikosrekisteriotteen hanskalokerosta karkkipapereiden, c-kasettien, *Suomen MAD*-sarjakuvalahtien ja harmistuksessa revittyjen lottokuponkien seasta ja iski sen Pippurisen syyliin. – Siinä on tismalleen ne samat asiat kuin silloin, kun luit sen viimeksi. Ja sitä edellisellä kerralla. Ja sitä edellisellä.

– Eli mitäs meillä tässä nyt olikaan... Pippurinen silmäili asiakkaan tietoja. – ”Nyrkki” Kyllikki Pullinen, 38-vuotias... blaa, blaa, blaa... Laitonta hormonikauppaa, törkeä huumausainerikos, törkeä vapaudenriisto, törkeä ampuma-aserikos, törkeä pahoinpitely...

Pippurinen käänsi lehteä ja katsoi valokuvaa. Pullinen oli niukasti alle 180 senttiä pitkä, reilusti yli 160 kiloa painava entinen kehonrakentaja. Leuka raskas ja leveä, silmät vajonneet syvälle kuoppiinsa, ohuet huulet puristuneet verettömäksi viiruksi. Nenä murtunut niin monta kertaa, että sen litteään selkään oli muodostunut kyhmy. Pikimustiksi värjäytyt hiukset roikkuvat pöhöttyneen naaman reunoilla kuin verhot, jotka oli vedetty sivuun paljastaakseen otsan keskelle tatuoidun väärin päin käännetyn pentagrammin, jonka sisällä komeili demoninen vuohenpää.

– Sheesh mikä sika.

– Älä viitsi. Tässä on kuitenkin ihmisestä kyse.

– Enpä olis varma. Ryyppäisin loppuelämäni, jos heräisin tuollaisen kranaatin vierestä.

– Hyvä luoja sentään, Julia sai tarpeekseen ja tarttui ovenkahvaan. – Minä menen.

– Okei, okei! Elä hättäile, mie meen. Miulla on vaan keho tytinä tästä keissistä.

– Tytinäsi ei kuitenkaan ole niin keho, ettetkö olisi antanut minun mennä sijastasi, jos olisin hävinnyt *Kivi, paperi ja sakset* -erän?

– Katsohan nyt, pomo: yksi miun elämän periaatteista on repla *Magnum .44*:sta, mikä nyt sattuu myös olemaan sen sarjan paras leffa, eiksje?

– Minulla ei ole tähän minkäänlaista mielipidettä.

– Ei mielipidettä? Kelaa nyt, Clint Eastwood, Robert Urich ja David Soul samassa filkassa.

– Eastwood joo, mutta pitäisikö minun tietää keitä nuo muut ovat?

– Miten sie olet voinut kutsua itseäsi kytäksi? Spenser ja Ken Hutchinson! *Magnum .44* on yhtä kuin *Likainen Harry* vastaan *Kovaa peliä Bostonissa* ja *Starsky ja Hutch*.

Pippurinen tuijotti Juliaa saamatta herätettyä hänessä minkäänlaista reaktiota.

Julia maiskautti huuliaan. – Ja se periaatteesi oli...?

– ”Miehen on tunnettava rajansa.” Ja mie tunnen omani. Tiian minkälaisen klienteelin kanssa mie pärjään, ja tää suomonsteri ei kuulu siihen. Tämä keissi suorastaan huutaa kovia otteita, ja sie olet meistä kahdesta toimintafiguurista se, joka on varustettu Kung Fu Gripillä ja Karate Chopilla. Kato meitsi on rakastaja, ei taistelija.

– Minä kun luulin sinun tykkäävän nahinoista.

– Kaikki riippuu asiayhteydestä: diggaan herätä siihen kun miulta otetaan suihin, mutta en silloin kun oon sammunut yksin rautatieaseman vessaan.

– Ymmärrätkö oikein, että sanot pelkääväsi tätä naista?

– *Whaaat?* Rehellisesti sanottuna mie odotin siulta pikkasen enemmän.

– Voisinpa edes joskus sanoa samaa.

– MeToo-ajan Marko Pippurinen on viimeiseen asti sukupuolettomuuden puolesta liputtava suvakki.

– Hah! Mistä lähtien sinä muka olet ollut woke?

– Puoli yhdeltätoista, mutta kusella käytyäni pötköttelin vielä tunnin verran.

Julia hieraisi nenänvarttaan.

– Pointti on se, että mie en katso sukupuolta, Pippurinen nosti Pullisen rikosrekisteriotteen kasvojensa viereen. – Mie en häpeä myöntää pelkääväni tätä ”naisoletettua”, enkä halua että miulla on yhtä aurinkoinen tulevaisuus kuin Tuomisen Jampalla Kanarialle lentäessä.

– Asia on nyt niin, että minä hoidin edellisen keikan, Julia sanoi. – Satutko muistamaan mitä silloin tapahtui? Minä nimitän muistan sen erittäin hyvin, sillä päälleni ei ollut sitä ennen heitetty purkillista ihmisulostetta.

Pippurinen raapi partaansa. – Se oli kieltämättä yllättävää ja epäasiallista...

– Sidekalvontulehduksen lisäksi sain noroviruksen ja jouduin kolmeksi päiväksi tiputukseen, joten nyt on sinun vuorosi.

– Hyvä on sitten... Pippurinen murahti ja avasi oven.

Julia nojautui autosta nousevan kaverinsa perään. – Muista, että sinun täytyy saada hänen allekirjoituksensa.

– Joojoojoo, Pippurinen kaiveli savukkeet paitansa rintataskusta ja napautti askin pohjaa. – Sanonpahan vaan, että mie en jaksa näitä koiranhommia enää kauaa. On se nyt perkele, ettei etsivätoimiston keikoilla pysty maksamaan edes kiinteistön sähkölaskuja.

– Ihmiset eivät tarvitse yksityisetsiviä, heillä on sosiaalinen media. Ole kiitollinen, että käräjäoikeus on tarjonnut meille haastemiehen töitä.

Pippurinen pudisti päätään ja työnsi tupakan huultensa väliin.

– Pelastettiin maailma siltä saatanan sekopäältä, joka hinkui tsaariksi ryssänmaalle, ja löydettiin, jumankauta, meripihkahuone, mutta siinäkään ei ollut tarpeeksi näyttöä tuomaan meille asiakkaita, Pippurinen kohotti Zipon kämmentensä suojissa kasvojensa eteen ja sytytti savukkeen. – Leffasoppareista, merchistä ja bändäreistä puhumattakaan.

– Siksi koska sitouduimme elinikäiseen salassapito- ja vaitiolosopimukseen. Sitä juttua ei koskaan tapahtunut.

– Kuinka sitova se soppari ihan tarkalleen ottaen on?

– Mitä tarkoitat?

– No sanotaan, jos vaikka skriivaisin muistelmani?

– Et voi kirjoittaa muistelmiasi.

– Järkkäisin itse kirjoituspuolen tietty jonku Hotakaisen tai Tervon hanskattavaksi.

Julia koukisti sormiaan kehottaen Pippurista kumartumaan.

– Kukaan ei saa tietää osallisuudestamme siihen operaatioon. Koskaan. Piste. Onko selvä?

Pippurinen puhalsi savua sieraimistaan. – Ei muistelmia?

– Ei muistelmia.

– Salanimellä? Englanniksi? ”Salainen agentti Marc Peppardin elämä ja uroteot.”

Julia pudisti päätään. – Sori.

– Ääh... Pippurinen oikaisi itsensä ja imaisi pitkät savut. Vuodet eivät tehneet tosiseikkoja yhtään helpommiksi hyväksyä. – Kaikki se paska turhan takia.

– No mitä nyt edistettiin kansainvälistä turvallisuutta, pelastettiin maailman kahdeksas ihme...

– Niinniin. Yritäpä saada niillä tiedoilla pankista remonttilainaa.

– Älä jaksa murjottaa, Julia sanoi ja antoi Pippuriselle käräjäoikeuden asiakirjan. – Käy tarjoilemassa Pulliselle haaste, niin saadaan lähetettyä lasku laamannille.

Pippurinen sulloi paperit housujensa taskuun. – Pizzat ja bisset illalla Roxannessa?

– Kiinni veti, Julia nyökkäsi ja huitoi autoon hyökkääviä paarmoja. – Voisitko nyt ystävällisesti sulkea oven ja painua matkoihisi?

Pippurinen paukautti oven kiinni ja sujautti aurinkolasit silmilleen.

KAKSI

Keikka oli tuonut kaksikon Pippurisen synnyinseuduille Tohmajärvelle. Kyllikki Pullisen asumus sijaitsi Kaurilassa, kunnan itäisimmässä kylässä lähellä Venäjän rajaa ja kaukana kaikkialta muualta.

Kaurilantien varrella sirittävien heinäsiirkojen yksitoikkoinen ääni hiipui hiljaisuudeksi, kun Pippurinen lamsi pikkutielle, joka kartan mukaan vei metsän keskelle raivatulle tontille. Kivikkoisten ajourien keskellä rehotti ruoho, ja tien poskessa, koivun kylkeen naulatussa kyltissä luki: ”Yksityisalue. Tunkeilijat ammutaan, haavoittuneet hirtetään.”

– Lupauksia, lupauksia, maailma täynnä lupauksia, Pippurinen murahti ja potkiskeli irtokiviä tieltään.

Pilvetön taivas oli kirkas ja vaaleansininen kuin kivipesty farkkukangas. Talsiminen paikoilleen jämähtäneessä ilma-sa tuntui samalta kuin olisi kävellyt juoksumatolla saunassa. Kumpuilevassa sekametsämaastossa kulkeva tie vietti jyrkästi alaspäin. Pippurinen pyyhki hikeä otsaltaan, nyhti rintaan liimautuvaa paitaa irti ja hätisteli ympärillään yhtenä pilvenä surisevia paarmoja.

Parisataa metriä käveltyään Pippurinen näki puiden takana kohoavan rakennuksen. Kaksikerroksinen, ränsistynyt ja erittäin ruma. Talo sijoittui arkkitehtonisesti jonnekin klassismin ja kenkälaatikon välimaastoon. Harmaankeltaista rappausta

oli rapissut pois isoina läiskinä, ja talo näytti ihotautiselta. Laudoista ja kuitulevystä rakennettu kuisti oli myöhempien vuosien tuote, mutta sen oli alkuperäisen rakennuksen tapaan annettu kaikessa rauhassa rapistua. Vaalea pressu ajoi vinoon vääntyneen rakennelman ikkunoiden asemaa. Kuistin päätyikkuna oli puolestaan korvattu auringonvalon kauhduttamalla ja linnunpaskan sotkemalla Etelävaltioiden sotalipulla.

No nyt on ghettoa...

Pippurinen esitti huoletonta, mutta pilottimallisten aurinkolasien linssien takana kiiluva katse oli naulittu mörskään ja sen ikkunoihin. Ketään ei toistaiseksi näkynyt. Pippurinen päätti pitää sitä mielessään hyvänä merkinä.

Jospa Pullisen täti on päikkäreillä. Jospa muija herää hyvän-tuulisena ja kiehauttaa meille tsufet. Jospa hän ymmärtää että mie teen vain duuniani, ja voidaan siinä kaffin äärellä nauraa koko jutulle ja haistatella virkavallalle pitkät. Niin voi tapahtua!

Jospa saman tien Paavo Värynen myöntää olleensa väärässä – ihan missä asiassa tahansa. Jospa Suomen Posti saa ryhtinsä takas, ja jospa Iida Palosaari venailee meitsiä himassa sukkanauha-liivisetissä, ladatun bongin ja tuplajuustoaterian kanssa.

Rämettynyt piha oli röykkiöiksi kasattujen kuormalavojen sekä pukeille nostettujen romuautojen ja muun sekalaisen roinan labyrintti. Se paljasti sokkeloistaan penkkipunnerruspenkin, tangon ja pinon levypainoja sekä suuren savustin-hiiligrillin päivänvarjoiheen ja puutarhakalustoineen. Grillin ympäristö oli täynnä oluttölkkejä, lihapakkausten muovikääreitä ja muovisia sytytysnestepulloja.

– Helvetti, enemmän törkyä kuin Jari Sillanpään tietokoneella, Pippurinen naurahti ja napsautti hehkuvan tupakan-tumpin pitkässä kaaressa sivulleen.

Pihan irvokkaimman yksityiskohdan palkinnon vei lopulta puhallettavan uima-altaan rippeet. Allasmuovin haalistunut delfinikuviointi pilkotti mädäntyneistä lehdistä hautuneen

liejun alta. Saattoi vain toivoa, että tenavat jotka olivat tuossa altaassa joskus ilakoineet, elivät nyt tasapainoista aikuiselämää jossain kaukana täältä.

Pippurinen asetti jalkansa kuistin portaiden ensimmäiselle askelmalle. Mikään ei hajonnut eikä jalka mennyt laudasta läpi. Portaat natisivat Adidasten alla, kun Pippurinen kapusi ränsistyneelle kuistille.

Päästyään ylimmälle askelmalle hän tunsi epämiellyttäviä värityksiä selkärangassaan. Virallisesti Haka oli vartioimisliike, ja Julialla ja Pippurisella oli lupa kantaa ampuma-asetta, mutta käytännössä heillä oli etsiväkeikoilla vain harvoin mukanaan mitään muuta kättä pidempää kuin kaasusumutin. Siitä joko oli hyötyä tai ei, mutta yksi asia oli varmaa: pikku-ruinen tölkkä paineistettua paprikajauheuutetta ei tarjonnut läheskään samaa turvallisuudentunnetta kuin lonkkaa vasten lepävä ysimillinen. Suomen laki kuitenkin saneli, ettei yksityisellä turvallisuusalalla saanut kantaa aseita muuten kuin arvokuljetus- ja henkivartiointitehtävissä sekä yhteiskunnallisen edun kannalta merkittävän kohteen vartioimistehtävissä. Näihin eivät juuri työn alla olevan kaltaiset yksityisetsivä- tai rikostenpaljastamistehtävät sisältyneet.

Ulko-ovi oli raollaan. Pippurinen narautti sen auki. Eteisen väliovi oli käytännössä kokonaan hyönteisverkkoa. Pippurinen riisui aurinkolasit silmiltään, painoi nenänsä kiinni verkkoon ja yritti nähdä sisälle. Paikka uhkui pimeyttä – sekä kirjaimellista että vertauskuvallista.

Pippurinen perääntyi, katseli ympärilleen ja imaisi hampaitaan. Kuistin kauempaan päätyyn, Etelävaltioiden lipun alle, oli kasattu kymmenittäin roskapusseja harakoiden ja varisten revittäväksi. Helteessä muhineesta röykkiöstä lehahtava löyhä oli mieltä kääntävä.

Hitto mikä kaatis, Pippurinen ajatteli ja ripusti muovisankaiset lasit paitansa kaulukseen. Hän oli haluton tekemään yhtikäs

mitään työtehtävänsä eteen. *Ei se auta, perkele. Pakko mennä kolkuttelemaan. Mitä mie sanon? ”Saako Leatherface tulla leikkimään?”*

Silloin talon sisältä kuului ääntä. Kolahduksia, kuistin lattia-lautoja vavisuttavaa töminää. Ja sitten kovaäänistä huutoa. Kaameaa, eläimellistä, raivokasta huutoa.

Pippurinen liikahti taaksepäin ja sai täpärästi väistettyä hyönteisverkon läpi lentävää miestä. Köriläs jysähti niskoilleen ja jatkoi liikevoimansa kantamana portaisiin. Mies kieri askelmat holtittomasti ja kolhi ruumistaan jokaiseen tarjolla olevaan askelmaan. Naamansa hän iski alimpaan portaaseen ja rojahti niskansa kautta pitkin pituuttaan rikkaruohoihin. Hampaat roppisivat askelmilla kuin kourallinen pastilleja.

Pippurinen kääntyi liikkumattomana makaavan miehen puoleen. Tämän leuka oli kiertynyt vinoon aivan kuin siihen olisi kumautettu hartiavoimin lekalla. Hän oli harteikas, prosenttijengin tunnuksilla varustettuihin nahkaliiveihin puukeutunut lihaskimppu. Kuka ikinä hänet olikin lennättänyt pihalle, ei voinut olla mikään kynäniska.

Eikä ollutkaan.

Kuistille rynnisti 170 kiloa talven valkaisemaa lihasta ja läskiä vittumaisella asenteella varustettuna. Neiti Pullinen oli muuttunut Nyrkki-Kyllikiksi kuin Bruce Banner Hulkiksi.

Ja jos Pullinen osasi olla törkeä ämmä – kuten rikosrekisterin perusteella pystyi hyvin väittämään – niin anabolisten steroidien ja amfetamiinin sekoittama Nyrkki-Kyllikki oli silkka alkukantainen villipeto.

Hurjistunut nainen oli alaston lukuun ottamatta norsu-maisen perseen poikki pingottuneita alushousuja. Korpinmustat hiukset töröttivät kuin sähköiskun saaneella. Silmät olivat pelkkää pupillia ja näyttivät tupakan tyynyyn polttamilta rei'iltä. Taikinamaisen ihon venyminen oli saanut tatuoinnit leviämään suttuisiksi läikiksi, mutta tuorein kuva oli selvä:

Nyrkki-Kyllikki oli ikuistanut Ano Turtiaisen naaman rintojensa väliin.

Viimeinen havainto, jonka Pippurinen rekisteröi ennen ihmisrynnäkövaunun alle jäämistä, oli talon sisältä lehahtava kemikaalien haju. Pääasiassa ammoniakkin.

Voit saatana, ne sotkee metskuu!

Ja sitten joku käynnisti myllyn.

Nyrkki-Kyllikki riuhtaisi Pippurisen rinnoista ilmaan. Tennareiden kärjet irtosivat lattiasta, kun kolossaalinen naaras pyöräytti Pippurisen ympäri yhdellä liikkeellä. Hän pauskautui seinään selkään edellä, romahti terassipöydän päälle ja kaatoi sen rytinällä. Lasinen kurkkupurkki särkyi pirstaleiksi, ja märkiä tupakantumppeja, limaista vettä ja räkäpaperitolloja roiskui ympäri kuistia.

Pippurinen näki varjon kaartuvan ylleen. Nyrkki-Kyllikin roikkuvat rinnat olivat kuin vellillä täytetyt ilmapallot. Ne mäiskyivät vasten Pippurisen naamaa, ja hän maistoi kielellään epäsiistin ihon öljyisen ja suolaisen maun. Naisen ei olisi tarvinnut muuta kuin löyhäyttää Pippurisen päälle ja tämä olisi kirjaimellisesti hukkunut ihraan. Pippurinen yritti tarttua kiinni mistä tahansa ja sai puristettua kouransa täyteen kyljen laskosta. Hiestä liukas poimu oli kuin ranteenpaksuinen etana. Pippurisen ote luiskahti, ja hänen sormensa tarttuivat naisen alushousujen kuminauhaan.

Nyrkki-Kyllikki käänsi Pippurisen ympäri ja äänteli mieluolisesti. Sylikirihmat killuivat metamfetamiinin syövyttämistä ikenistä naisen porhaltaessa eteenpäin. Pippurinen oli oppikirjamaisessa niska-perse-otteessa, ja lahot laudat rutisivat, kun Nyrkki-Kyllikki viskasi hänet kuistin pätyyn. Pippurinen oli itsekin reippaasti yli satakiloinen jässikkä, mutta tässä käsitteilyssä hän oli pelkkä keilapallo.

Pippurinen tarttui Nyrkki-Kyllikin pöksyjen kaulukseen. Kuminauha räpsähti poikki. Pippurinen repäisi tahraiset pik-

karit mukaansa ja mätkähti keskelle roskavuorta. Hän vajosi jätettä tihkuviin muovipusseihin, ja pilaantuneen lihan hapan lemu tunkeutui väkivalloin hänen sieraimiinsa kuin kaksi riestasta sormea. Vastenmielinen haju käänsi sisukset solmuun, mutta hän unohti sen, kun suurin hänen koskaan näkemänsä rotta pakeni pesästään ja pinkoi hänen rintansa yli.

Ei saatana! Tää menee yhtä hyvin kuin Antti Jokiselta Omertan ohjaaminen.

Lähestyvät askeleet kuulostivat moukarin iskuilta lattiaan. Julmat kourat kaivautuivat roskavuoren syövereihin ja tarttuivat Pippurisen nilkkaan.

– Odota! Huilaa nyt, jumalauta, hetki, Pippurinen sylki suustaan perunankuoria ja kahvinporoja. Limaista spagettia heilui hänen parrastaan. Nyrkki-Kyllikki ei ollut juttutuulella. Hän kiskaisi Pippurisen jalasta niin lujaa, että se oli vähällä irrota lonkasta.

– Lopeta! Kuulitko? Pippurinen karjui liukuessaan esiin roskaläjystä, käytetty aikuisvaippa hiuksiinsa liimautuneena.

Nyrkki-Kyllikin rinnat keinuivat puolelta toiselle riuskojen liikkeiden tahdissa ja läiskähtelivät kylkiä vasten lyöden pahoinpitelylle groteskia rytmiä. Pippurinen oli juuri saamassa sormensa kaasusumuttimelle, kun Nyrkki-Kyllikki kietoi sormensa hänen kaulaansa ja survaisi toisen kouran haaroihin. Tuntui kuin sukuelimet ja henkitorven rustot olisi survottu samaan ruuvipenkkiin. Pippurisen silmät pullistuivat kuopistaan, ja hän olisi huutanut jos olisi suinkin kyennyt. Kaasusumutin kirposi kouristelevista sormista, ja hänen teki mieli oksentaa.

Sillä hetkellä kun Pippurinen odotti kivistensä poksautuvan kuin kaksi kypsää rypälettä, hän huomasi oppineensa lentämään. Hän rikkoi kuistin päätyaukon ritilän, sotkeutui Etelävaltioiden lippuun ja putosi keskelle romuauton konepellitä. Hän ravisti päätään ja yritti saada ajatuksensa järjestykseen. Painajaismaisen hahmo vyöryi esiin talon nurkan takaa.

Nyrkki-Kyllikki oli löytänyt leluksen puolimetrisen vesurin.

Pippurinen kierähti konepelliltä maahan. Ruostekerroksen glaseeraama vesurin terä osui siihen missä Pippurisen pää oli sekuntia aikaisemmin levännyt. Ohikiitävän hetken ajan Pippurinen ja Nyrkki-Kyllikki seisoivat vastatusten auton keulan molemmin puolin ja vain tuijottivat toisiaan. Pippurisen näkökentässä tuikki Linnunradallisen verran tähtiä. Hän näki heijastuksensa auton ikkunasta: vaippa oli yhä takertuneena hiuksiin, tahmea spagetti killui parrasta ja lippu roikkui viittana harteilla.

Nyrkki-Kyllikki oli syvässä psykoosissa, siitä ei ollut epäilystäkään, kuten ei siitäkään, ettei Pippurinen ikipäivänä tulisi selviytymään tilanteesta neuvottelemalla. Hänellä ei ollut asetta eikä puhelinta. Ainoa toivo oli päästä pakoon.

Nyrkki-Kyllikki hihitti kuin pikkutyttö ja lähti hipsien kiertämään auton keulaa. Samalla hän heilutteli vesuriaan verkkaiseen tahtiin. Pippurinen repi vaipan tukastaan, ravisti päätään terästääkseen aistinsa ja säntäsi juoksuun horjuvin askelin. Nyrkki-Kyllikki päästi epäinhimillisen ulvaisun ja kiiruhti hänen peräänsä muhkuraiset pakarat hytkyen. Hippa rompesokkelossa alkoi. Absurdista tilanteesta puuttui vain *Benny Hill Show'n* tunnusmusiikki.

Holtittomasti törmäilevä Pippurinen satutti jalkansa romuauton alta pilkistävän lastauslavan kulmaan ja kaatui päistikkaa maahan. Nyrkki-Kyllikki lähestyi. Pippurinen kohotti katseensa ja näki savustin-hiiligrilliyhdistelmän. Hän konttasi sen luo pulssi ohimoissa sykkien, penkoi työtasoja epätoivon vimmallalla ja etsi jotain, mitä saattoi käyttää aseena. *Jes!*

Pippurinen ponkaisi esiin grillin takaa. Kädessään hänellä oli julmetun kokoinen grillaushaarukka. Hän osoitti sillä Nyrkki-Kyllikkiä kuin itse Zorro rapiirillaan.

– Eikö olekin nätti kahveli? Katsotaanko miltä se näyttää haudattuna perseeseesi? Voin kertoa kokemuksesta, että tekee

nimittäin herkkää.

Nyrkki-Kyllikki astui lähemmäs ja sivalsi vesurillaan. Kuului helähdys, kun sepän takomaan vesuriin verrattuna heive-röinen haarukka napsahti kahtia. Pippurinen heitti haarukan kahvan olkansa yli ja sieppasi maasta avonaisen sytytysnestepullon. Pullo mäjähti keskelle Nyrkki-Kyllikin otsaa. Sytytysnestettä roiskui pitkin hänen hiuksiaan. Pippurinen poimi toisen pullon, heitti sen ja osui taas otsaan. Pentagrammi osoittautui vallan oivaksi maalitauluksi.

Kasvoja pitkin valuva petroli kirveli Nyrkki-Kyllikin silmiä. Hän oli myös niellyt sitä, tunsu hirvittävän poltteen kurkussaan ja alkoi oksentaa kirkasta, raakaöljystä tislattua nestettä pitkin rinnuksiaan. Sokaistunut nainen alkoi pyöriä ympyrää, viuhtoa vesurillaan umpimähkään ja kirkua vertahyytävällä äänellä.

Pippurinen jatkoi pommitustaan armotta ja sai kasvatettua välimatkaa. Nyrkki-Kyllikki huitoi niin vimmatusti, että onnisti torjumaan osan häntä kohti sinkoutuvista pulloista. Muutama niistä lensi talon nurkalle ja kuistille asti. Pian sytytysnestettä oli kaikkialla.

Pippurinen sai grillin itsensä ja Nyrkki-Kyllikin väliin. Hän vetäisi Zipon esiin, naksautti sen auki ja sytytti liekin. Nyrkki-Kyllikki huojui paikoillaan hiukset petrolia valuen.

– Nyt lepo tai pistän siut liekkeihin! Pippurinen ojensi sytytintä naista kohti. – Siulla on tuolla talossas sellaset litkut, että koko paska tussahtaa taivaan tuuliin yhdestä kipinästä.

Nyrkki-Kyllikki oli kuin paleoliittisen kauden pystyihminen, joka ei ollut eläessään nähnyt tulta. Hän huohotti ja tuijotti Pippurisen pitelemää Zippoja tajuamatta tuon taivaallista siitä, mikä se oli ja mitä sillä tehtiin.

– Kuuntele, Pippurinen piti pelosta vapisevan äänensä niin rauhallisena kuin suinkin pystyi. – Miulla on siulle yks papru allekirjoitettavaksi. En nakkaa kahta paskaa mistään muusta mitä täällä tapahtuu. Signeeraa se lappu niin mie painun täältä

helvettiin vikkelämmin kuin ehdit sanoa ”brassivahaus”, jooko?

Pippurinen tuijotti Nyrkki-Kyllikkiä ja etsi tämän katseesta edes häivähdyistä tolkusta. Naisen suupielet alkoivat kääntyä ylöspäin. Suun täyttävät mädat hampaat näyttivät loistavan auringossa.

Yhtäkkiä Nyrkki-Kyllikki puhkesi huutoon. Pippurinen ka-
vahti taaksepäin. Zippo putosi grillin kannelle ja pomppasi il-
maan. Hetki tuntui hidastetulta elokuvalta. Pippurinen lakkasi
hengittämästä ja tuijotti, kun Zippo kilahti maahan. Sytytti-
men kärjessä lepattava liekki taipui kohti petrolin kastelemaa
heinikkoa.

Fuuck...

Maa humahti liekkeihin. Tulipolun toinen haara ampaisi
kohti Nyrkki-Kyllikkiä ja kiipesi hurjaa vauhtia hänen jalkaan-
sa pitkin aina hiuksiin asti. Toinen liekkivana löysi tiensä talon
kuistille. Rutikuiva puu leimahti tuleen silmänräpäyksessä.

HÄVYTTÖMÄN VIIHDYTTÄVÄ DEKKARI, JOSSA MENO YLTYY HUIMIIN MITTOIHIN.

Julia Noussair, entinen rikosylikonstaapeli, ja Marko Pippurinen, moraaliltaan häilyvä automekaanikko, ovat yhtä kuin etsivätoimisto Haka. Heillä on pettämätön kyky vainuta vaikeuksia ja joutua aina sinne, missä tapahtuu.

Grynderinä tunnettu liikemies Tapio Witka on keplotellut Vaaralahden suojelualueen omistukseensa. Nyt joku haluaa pistää hänet maksamaan rikoksistaan ympäristöä kohtaan. Niinpä hän palkkaa henkivartijoikseen Noussairin ja Pippurisen. Se saattaa jäädä Witkan viimeiseksi virheeksi.

Helpolta tienestiltä vaikuttava keikka leviää silmänräpäyksessä ruhtinaalliseksi sotkuksi ympäristörikoksia, kidnappauksia, vieraan vallan asekatkója, eksoottisia lintuja, perheriitoja ja kylmäverisiä murhia ripauksella eläimellistä intohimoa.

ISBN 978-952-382-625-0

KL 84.2